

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΡΙΒΑ - ΚΑΛΛΕΡΓΗ

Ένας καυχός στο 1845. Τα παλληκάρια του Θεωδώρακη Γρίβα και οι αδελφοί Στράτος. Μιά νυχτερινή συμπλοκή στην εδών 'Αδριανού και η συνέπεια της. Το γράμμα του Δημητρίου Καλλέργη και η πρόκληση σε μονομαχία. Παρά λίγο εμπόλιος σπαρχαμός. Τα άλλαπαλληλα συμβούλια. Μιά φρεβή πρότασις του Γρίβα. "Όπου έπεμβαίνει έ βασιλεύς "Ο-θων. Πώς έληξε το ζήτημα, κτλ.

Ο επεισόδιο μεταξύ Μιγαλέα—Γέταρη και η δημιουργηθείσα σχετική φασαρία θυμίζει ένα λαθροσκοπευτικό περιστατικό που συνέβη στα 1845. Από άλλους του 'Αγίου, ο περίηρος για τον εύρεθιστο χαρακτήρα του Θεωδώρακη Γρίβα και ο επίσης θεομώμος Δημήτριος Καλλέργης παρ'ότι ν' άλληροσποτιώθην για πολιτικούς λόγους, δίνονται έτσι αφορμή σ' εμπόλιο πόλεμο μεταξύ των παδών τους. 'Ιδού πως έδημοσιεύθη το ιστορικό επεισόδιο :

Ο Θεωδώρας Γρίβας, γενικός 'Επιθεωρητής του Στρατού τότε, κατοικούσε στην οδόν 'Αδριανού, όπου μαζεύονταν τα παλληκάρια του, αποτελούσα την άκροληθία του. 'Ηταν επί της προθεωρίας του Κωλέτη, και τα πολιτικά πράγματα ξαναμένα.

Στις 10 Μαΐου 1845, κατά τις 8 το βράδυ, δύο πολιτικοί αντίπαλοι του Γρίβα, οι αδελφοί στρατηγού 'Ιωάννη και Νικόλαου Στράτος, προήσαν από την οδόν 'Αδριανού. Στην εξορία του σπατιού του Γρίβα καθύπευον σταυρώθη τα παλληκάρια του Γρίβα, ο Γκριτζάλης, ο Καλαμάτας, ο Κορδοβάτος, ο 'Αγάης—μυθός ουδός του στρατηγού—και άλλοι τή ακροληθία του. Φαινόταν ότι οι δύο στρατηγού θα ήταν κάτι για τή συγκέντρωσι αυτή, γιατί άμείως τή παλληκάρια εφείθησαν κατά πάνο τους και τους κινήσαν, μαζί με τον ίδιο τή Γρίβα, ο όποιος τή στιγμή εκείνη έβγαλε από το σπίτι του για να πάη στο Κωλέτη.

Οι δύο Στρατιοί αναγύστησαν να τή βάλουν στα πόδια, γιατί οι Γρίβαίους φαινόταν να μην είναι τή σπατιά τους. Τρέζοντες όμως, τους έροφάσαν σ' ένα στενό. Οι αδελφοί στρατηγού στήσαν τότε με γυμνωμένα κ' αυτού τή σπατιά, για να πρωτατρίων την ζωή τους.

Η συμπλοκή ύηρξε φρεβή, το αίμα έτροξε άφθονο. Ο 'Ιωάννης Στράτος έλαβε πέντε σπαθίς στο πρόσωπο, και ο αδελφός του λαβώθηκε στο χέρι, αλλά τή στιγμή που ο Καλαμάτας έκανε να τή πάη τή σπατιά, ο Νικ. Στράτος τον έλάσωσε στο στήθος. Έπεσαν και πιστοί, αλλά χωρίς φρονικό αποτέλεσμα. 'Ισως ο Γρίβας και τα παλληκάρια τον να μην ήταν ασπύ να τους σκοτώσαν, άλλ' άλλως να τους άρπαλίσαν για να τους προσβάλουν, πράγμα δινό για τή εποχή εκείνη της παλληκάριας και τής φιλοτιμίας. Διηγούνται μάλιστα ότι ο Θεωδώρας ο Γρίβας, κεντώντας τή Μαργαρίτα τον (τα άνομιστό μαρτυρικό μαχαίρι του) φώναξε στους άφροσφους του: — Φταίει! Άστε τους να πάνε στο Διάολο!!!

Και οι αδελφοί Στράτος έβγαλαν βαφτοντες τους δρούους με το αίμα τους. ***

Αναθεωρήσις τήν άλλη μέρα στας 'Αθήνας. Τα πολιτικά πράγματα—γιατί οι Στρατιοί ήταν άκροληθικοί—άναψ' επικινδύνους. Και ίσως άπό έξη μέρες ο Θεωδώρας Γρίβας, θέλοντας ν' απολογηθή στην Κοινή Γνωμή, οίχονταν τή άδωσ στους ...Στρατιούς, έπέβαλε τήν παρακατό άναφορά, τήν όποία έδημοσίευσε και στις φιλικές του έφημερίδες. 'Ιδού τή άγνωστο στους άλλους και περίεργο έγγραφο, άλλα... προχρονολογημένο :

Αριθ. 29.
'Εν 'Αθήναις, τήν 10 Μαΐου 1845, ώρα 10 μ.μ.
'Ο υποστράτηγος
και Γενικός 'Επιθεωρητής του στρατού προς τήν ύπουργείον των Στρατιωτικών.

«Περί άποπειρας δολοφονίας των αδελφών 'Ιωάννου και Νικόλαου Στράτους κατά τήν ύπογραφίαν μου :
«Θελόντας να μεταβώ έσπρις εις τήν οικίαν του Κυρίου Πρωθυπουργού, έββλθον περί τήν 8 ήραν μ.μ. τής οικίας μου, συνοδευόμενος από μουσού του 'Ανακτορίου Καλαμάτα, όσπου έτελέσας έως έν πλήρη άσφαλεία, και έρχομενος τής όδοος, έφασίμεν εις τήν οικίαν του Κ. Δοσιού. 'Εκεί έυρεθόμενος οι αδελφοί 'Ιωάννης και Νικόλαος Στράτος μετ' άλλων τινών, άνω θάσπουον ήρας δύο μόνους, όρουσα τή έξη των και όρωδον, ό μόν 'Ιωάννης κατά τήν όδου Κωλαμάτα, ό δε Νικόλαος κατ' έμού. Είς τήν αυτήν ανάγκην εφρεθέτες ήμεις άντετάχθημεν, και ό μόν Καλαμάτας έπιλαθόμενος διά τήν δεξιάν του τής καταφρεμένης σπαθίς του Στράτου, και τή τραυματίας, όπισσας αυτήν τήν χειρά του, καταβάνων αυτόν κατά τήν γή, άμείβεται και τέλος άπορριπτό τον κίνδυνον, έγώ δε άμυνόμενος έβουρα τήν σπαθίη μου, σκοπέλους και άλλος έφερομένην, και σπατών τήν κετ' έμού όρημν του Νικόλαου, άποκρούω και τρέπο αυτόν εις ορημν και τον αδελφόν του 'Ιωάννην, εφορμήσαστα εναντίον μου, και όυτός άμύφτερο κακώς έγινεος.

«Προσέτω δε εις τεύτα, ότι διά τή σκοτός δέν ήρηνθημεν ούτ' έγώ, ούτε ο Καλαμάτας, να έκτασώμεν ποιόν ήσαν οι άλλοι οι μετ' ασάν όντες και ότι ο δούτερος ύπαστύμενος Γιαννάκος, έλαβον μετέπειτα εις τήν οικίαν μου, με έβεβαίωσαν ότι καθ' ός έλαβε πληροφορίας, εις τών συνου-

όντων τους αδελφούς Στράτους έουρε τήν πιστόταν κατ' έμού, κατ' εύτοχίαν όμως δέν έλαβε πού.
«'Εγθεθόν, έπειδή η πράξις αυτή φέρε χαρακτηριστή έαρτύρα, ός σπόπειρα δολοφονίας, άποτυχούσης έε αιτίας άπελάρητου τής θελήσεως των αούργων, καταγγέλλων αυτήν εις τή Βασιλική 'Υπουργείον, έξαιτούμαι :
α') Να διαταχθή η σύλληψις άμύφτερον των αδελφών.
β') Να παραδοθώσιν εις τήν άρμόδιαν άρχήν, ίνα δικασθώσιν και τιμωρηθώσιν κατά Νόμον.

Θ. ΓΡΙΒΑΣ.
«'Αλλ' οι αδελφοί Στράτος ύπέβαλον ήμνηση, στην όποιαν έλεγαν ότι οι επιτεθείτες ήσαν ο Γρίβας και ο Κωλαμάτα του, και ότι ένθ ο Γκριτζάλης και ο Καλαμάτας άσπασαν τή Νικόλαου Στράτο από τή χείρα και προσπαθούσαν να τή άμάρψουν τή σπατιά, ο Θεός Γρίβας τόν εχτύπησε στο χέρι, μ' όκα ταύτα κατοήθεος ο Νικ. Στράτος να βγάλη τή σπατιά, άλλα κάπως τοήθεος δεύτερη χτυπή και τον άρπάσισε. Ο 'Ιωάννης όμως κροτώντας στερεώτερο τή σπατιά του, μήρεσε εύλόγησόν να γάνθησι. ***

Αναθεωρήσις λοιπόν μεγάλης στας 'Αθήνας. Έξασμα, ό ιστορικός από τή 'Αρχος συνταγματάρχης Δημήτριος Καλλέργης, ύπασπαστής του 'Οθωνος, φίλος των Στρατιών, ήρως τής εποχής και αυτός, φρεβός στο πιστό, επαθιστής άριστος, έδημοσίευσε τή άκόλοθο γράμμα στην 'Ελλάδα :
«Κόρη Σπυρίδα τής «Ελλάδος»
«Ο 'Αίλιος άναφέρει εις τή τελευταίον φύλλον του ότι ο Βασιλεύς έπέστειλε έμέ ως ύπασπαστήν μου προς τών κύριον 'Ιωάννην Στράτον διά να δεβαθώβω περί τών γεγονότων' η διαβεβαίωσις αυτή του έλεγε μάλιστα άληθείας, διότι ο Βασιλεύς καμιναν τούσιν ύπασπαστήν δέν μετ' έβασε. Μερθόν ότι άναρπασι με ασέβειαν τον ήρωα και τήν ελευθερίαν του πολίτου έπέπεσαν έε ένεβρας κατά του Κυρίου Ι. Στράτου επί σκοπού να τον δολοφονήσουν, έπουσε ασβήρτους να έποκερθώ τών ελικρινή οίον μου Κύριον Στράτον, διασωθέντα ως έκ θαύματος από τας χείρας τών δολοφόνων.
«'Αθήνα, 14 Μαΐου 1845.

Δ. ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ.
Οι Κωλετιώται ήγναν έξω φρεβόν από τή γήμια από. Ο Θεός Γρίβας μάλιστα έθεώρησε προσβλητικό τή γήμια του Δημ. Καλλέργη και τή έστειλε μύφτερος τούς στρατηγούς Παπακώστα και Βάσιο, καλώντας τήν σε μονομαχία. Σύνταμ ο Γρίβας τή έστειλε κ' έν γήμια γρημτό θρηστές και φρεβός!

Ο Καλλέργης άνήρηνσε ότι θεωρεί ταπεινωτικό για τήν άξιοεπεία του ν' άπανθήσι σε τέτοιον είδος γήμιατα, όμως εις προήμους ή έτοιμος να μονομαχίη, σήμιανα με τόν Κώδικα τής Μονομαχίας, και όυσε τούς μύφτερος :

Τότε, φαινότα ο Θεωδώρας ο Γρίβας τή γρησώσθη. Άπό μονομαχίας δέν ήξερος, και άρχισε να συλλογίζεται ότι δέν ήταν άκινδύνο να σπαθί κανείς μπροστά στο πιστό τήν Καλλέργη, που ήταν περιήμος σκεπτικής και είχε μονομαχίη τούσας φρεβές με έξουσι στο Παρίσι και άλλου... Το γρήμιο λοιπόν ο Θεωδώρας στα ντάλληλα : 'Επεσέμεν τούσιν μονομαχίας έξουσιτωτικές, άγχιους. Να κλειστούν όλοήνοχοι σε μία κάμαρα, να βάλη ο ένας τή κομποτήρα στο στόμα του άλλου και να τρέψουνε! 'Η να συναντηθόν (πάντα μονάχο) σ' έναν έρημο κάμπο να να δρομήσουν ο ένας στον άλλο με τή σπατιά στο χέρι να κομψασθόν, και άλλες τέτοιες φανφρασιές.

«'Αλλ' ο Καλλέργης άπεροφρε τούς τούσους αυτούς.
— Έγώ, είπε, ούτε κινώσας είμαι, ούτε από υπόχρη θέλω να σφαχθώ. Οι πολιτικόμενοι άνθρωποι δέν μονομαχούν όπως οι ληστές τής Κορσικής.

Στο μεταξύ, οι μύφτερος των δύο αντίπαλων έπινέγγυαν τή συνεννοήσεις τους, χωρίς να φτάνουν σε αποτέλεσμα. Απειναντίας έζώντενα να μπουν και αυτοί στα άματα. Τα παλληκάρια του Γρίβα έφοβήριζαν και προσπαθούσαν τούς ακροληθίους των Καλλέργη και τών Στράτων. Στο 'εκατένο τή 'Υμιας 'Ελλάδος—τό έντεκτιήριο τών έπιζόντων άγονιστών—οι θησίνες παρακωλοθούσαν με άγωνισόδες ένδοχηρέν τή μονομαχία... που δέν γινόταν. Και οι δημοσιογράφοι έβραχων ζαθερένα λάδι στη φωτιά! Προσάντων η 'Ελλάς». ***

Σωβατέρος ο Δημ. Καλλέργης, θέλοντας να δώση τέλος στο ζήτημα από, συνεζώθησε Συμβούλιο από 40 άξιοματιώδους, φίλους του. Τήν ίδια μέρα και τήν ίδια ώρα, ο Θεωδώρας Γρίβας συνεζώθησε άλλο συμβούλιο από δικούς του άξιοματιώδους, Διαβεβαίωσαν λοιπόν και οι άξιοματιώδοι, έτοιμοι ν' άλληροσποτιώθην και αυτοί.
Τότε λοιπ, ο Βασιλεύς 'Οθων έταμ και αυτός 'Υπουργικό Συμβούλιο, το όποιον ανέθεσε στον ύπουργό των Στρατιωτικών Κίτσο 'Ταβέλλα να συγκαλήση... επίσημο Συμβούλιο Τιμής, για ν' απο-

Ο στρατηγός Ι. Στράτος.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΗΣ Λίτσα της φροντίσασαν πια δια μαίρα. Η ζωή την τρώμαζε, άποζητούσε τη μοναξιά, φοβόταν τους ανθρώπους, ή καρδιά της ήταν ξεχειλιμένη από δόνη.

γες ημέρες θάνασε τη Λίτσα, για πάντα ίσως όταν αυτή θα γύριζε στη μητέρα της.

Κι' επί τέλους ή μέρα αυτή έφτασε. Ένα πρωί, ή Λίτσα συνοδευμένη άπ' το γιατρό, τη θεία του Λώρη και το Λώρη, γύρισε σπίτι της.

Η μητέρα της την περιέμενε με λαχτάρα, μ' άγωνία. Η Λίτσα ήταν γυ' αυτή το μοναχοκόριό της παιδί, ή νεκραναστημένη κόρη της...

Μόλις την αντίκρισε κι' άνοιξε την άγκαλιά της για να τη σφιέξη, ή πικρασμένη μητέρα λαθάρησε. Μά και ή Λίτσα αισθάνθηκε τα γόνάτά της να λυγίζουν άπ' τη συγκίνηση και σοφιστήριε κάτω.

Όταν ή κυρία Λιναρδη συνήρθε, πήρε την κόρη της στην άγκαλιά της, κι' έμειναν ένα κλαίγοντας επί ώρες.

Οι παριστάμενοι σεβίστησαν τον πόνο τους κι' άποπραβήθησαν σ' ένα άλλο δωμάτιο.

Σε λίγο, ό Λώρης κι' ή θεία του έφυγαν.

Η Λίτσα, άποχαρπώνοντας τους, παρακάλεσε το Λώρη να πηγαίνει να την βλέπει.

— Είμαι μόνη πια στον κόσμο, του έλεγε. Νάρχασε να μιλήσει για τα περιαιμένα. Σας παρακαλώ...

Ο Λώρης της τό υποσχέθηκε.

Στο σπίτι τώρα είχε μείνει μόνον ό γιατρός, φοβούμενος μήπως συμβεί τίποτε στις γυναίκες, λόγω της μεγάλης των συγχνήσεων.

Η Λίτσα και ή μαμά της, μόνες τους μέσα στο δωμάτιό τους, έπαργαν ή μιά την άλλη στην άγκαλιά τους και ψιθύριζαν λόγια τρυφερά, λόγια ποιημένα.

Άπό τα μάτια τους κλυδωναν ποτάμα τό δάκρυα.

— Παιδί μου, άγαπημένη μου Λίτσα! Έλεγε ή κυρία Λιναρδη. Ηθές λουπόν να μού φύγης και σύ;... Κι' έμένα, Λίτσα μου, δεν με σκέφτηρες έμένα;... Που θα μ' άρνες μόνη στον κόσμο, κόρη μου;

— Ω, μαμά, καλή μου μαμά, συγχόρεσε με, ψιθύρισε ή Λίτσα. Έφταξα, μαμά, τό όμοιό μου... Ημιον κακή, άπεριεσκεπη. Βύθησα τό σπίτι μου στη συμφορά και στο πένθος.

φασίση περί όλων αυτών. Το επίσημο Συμβούλιο Τιμής συνήλθε και ίδου, με συντομία, ή απόφασή του :

«...Ναι, ή στρατιωτική τιμή προσεδλήθη... Ο Δημ. Καλλέργης δρας έπλησαν δρας τους κανόνες της προκλήσεως εις μοναχισμόν... Ο Θεοδ. Γρίβας ηρήθη να συμμορφωθεί προς τους κανόνες τούτους, κλπ...»

Άλλ' ή απόφασις αυτή δεν έμνημενε την Κυβέρνηση Κωλέτη. Και ό Τζαβέλλας έβγαλε άλλη απόφασις δική του, χωρίς να κοινοποίηση την πρώτη!... Και ίδου τί άνέφερε ή απόφασις του Τζαβέλλα :

«Ναι, ή στρατιωτική τιμή προσεδλήθη. Άλλ' ό προκαλέσας εινε ό Δημ. Καλλέργης. Άλλο και ό Θεοδ. Γρίβας άπήτησε με άνοικτον τρόπον... Άμφοτέροι δρας ήβησαν μοναχιστεί, άν οι μάργαρες... άκουσίας δεν ήγνούν τους παραδεδομένους δρους της μοναχιστέως!»

Τέλος, ό υπουργός των Στρατιωτικών έτιμωρούσε με δώδεκα ήμερών περιορισμό τον ύποσηρήσαν Θεοδωρο Γρίβα και δεκαπέντε ήμερών το συνταγματάρχη Δημ. Καλλέργη.

Φυσικά, ή απόφασις αυτή βγήκε για τό μάτια του κόσμου, και για να ικανοποίηση τη φιλοτιμία των άνταυτών. Γιατί ή τιμωρία δεν έξετελέσθη. Ο Γρίβας έφηκολούθησε να εινε Γενικός Έπιθεωρητής του Έλλην. Στρατού και ό Δημ. Καλλέργης ύποσηρήσας το Βασιλέως. Και τό ζήτημα έτελείσασ...

Όσο άφορά τόν Άναστάση Καραμάτα, τό πρωτοπαλιάρικο του Θεοδωράκη Γρίβα, αυτός έπιστάσώθηκε κατόπιν με τόν άρχηγό του και πήρε τά βουνά, έγινε ληστής.

—Μη λές τέτοια λόγια, κόρη μου.
—Ναι, μαμά, έγω φταίω για όλα, μόνον έγώ. Έγώ σκότωσα την αδελφή μου!...

—Κόρη μου... Κόρη μου, μην τό ξαναπής αυτό. Χρυσό μου παιδί, ήταν γραφό να γίνη θ,α έγινε... Η μοίρα μάζ χτύπησε πολύ δυνατά. Άς εινε εύλογημένο τ' όνομα του Θεού, παιδάκι μου!...

Έξη μήνες περάσανε. Η κυρία Λιναρδη εινε έντελώς καλή πια. Μά τόσο φράνεται γερασμένη, αλλοίμονο! Η συμφορά που την χτύπησε, ή κρίσις που λίγο έλειψε να την θανατώση, την έχουν συντρίψει. Τά μαλλιά της εινε δλοάσπρα. Η χλωμόδα της νεκρή.

Ντιμένη στα δόλιμανα, βιθισμένη στο πένθος, πηγαίνει τακτικά κάθε πρωί, χερμίωνα—καλακαίρι, στο Νεκροταφείο και στολίζει μ' άνθη τόν τάφο της Λίνας.

Η Λίτσα δεν κλείσει ποτέ άπ' τό πλευρό της. Η μαύρη της φορεσιά κίονε πού χτυπητή και πού φρονταχτηρή την ξανθή άμορφιά της.

Οι φίλους της του Νεκροταφείου που την βλέπουν μήρες τώρα, την έχουν όνομάσει εή λυπημένη νεράϊδα. Κι' άλήθεια, ή Λίτσα έχει χάσει πια την πρώτη της χαρά, τό παλιό της κέφι. Η καρδιά της εινε μαύρη, πού μαύρη κ' άπ' την κρσία χερμιονάτικη νύχτα...

Δέν την ξαναεπαιράζει πια νεύρα ή κρίσις, άπ' την παιδική κρίσις δεν της έχει άπομείνει, όπως γίνεται συχνά, κανένα σημάδι. Μά ή καρδιά της εινε για πάντα ραγιωμένη. Ξέρει πολύ καλά πώς αίτια του θανάτου της Λίνας ήταν αυτή. Ξέρει πως λίγο έλειψε να θανατώση και τη μητέρα της. Καταλαβαίνει πως σ' αυτή την ίδια χρονία ή μητέρα της τό πρόφορο γερασμά της, τά λενιά της μαλλιά, τό σάραμα της λύτης που θα την στελήν τό γρηγορότερο στον τάφο...

Τάχει παρατίσει πια όλα. Τη μουσική, τις άπαγγελίες, τους περιπάτους, τό σπό, κάθε κωρτιστική χαρά της ζωής αυτής. Μένει διαρκώς κλεισμένη στο σπίτι, δλομόνηχη, άποφύγοντας κι' αυτές τις φίλες. Δέν θέλει να δη κανένα. Δέν ένδιαφέρεται για τίποτε. Ομιλάει μονάχα... θημάται και κλαίει...

Κάθε πρωί χίονε άρθωνα θεριά δάκρυα πάνω στο χόμα που σκεπάζει τη Λίνα. Γονατίζει, σαβίει στη γη, έγγχιζε τά χέρια της στο χόμο χόμο και μιλάει αγά, πούλι αγά στην πεθαμμένη αδελφούλα της, τόσο αγά, που ούτε κ' αυτή ή μητέρα της δεν την άκούει.

Ζητάει άπ' τη νεκρή συγχώρησι, της άνοιγει την καρδιά της, της μιλάει για τη λυπημένη κ' όρημηκή ζωή της, της ύποσχετα να πάη να τη συναντήσει γρήγορα :

— Λίνα... Άδελφούλα μου, συχώρεσε με!... Άν ήξερες πόσο ύποσέφορο, μικρή μου Λίνα!... Άν δεν ήταν ή μαμά, Λίνα, θ' άρτανα τη ζωή αυτή, τη μαύρη και πρόστυχη, για νάρθω να σε συναντήσω... Μά δεν θ' άργησω, μικρούλα μου... Άδικοκατωμένη μου αδελφούλα, περιμένε με... περιμένε με...

Η κυρία Λιναρδη, λησιμονώντας τόν πόνο τό δικό της, προσάφθηκε με κάθε τρόπο, να κίονη τη Λίτσα να ξεχάση και να πάην να ζή την άχαρη και θλιβερή ζωή που ζούσε. Πόσα δεν της έλεγε καθημερινώς, τόσο δεν την παρακαλούσε. Μά ή Λίτσα ήταν άμετάπειστη. Δέν αισθανόταν άλλωστε κανένα πόθο για τίς χαρές της ζωής. Κι' ό μόνος άνθρωπος πουβίλεσε, άπ' όσους πηγαυαν σ' αυτή, ήταν ό Λώρης.

Γιά τό Λώρη έννοιωσε μιά ξεχωριστή, μιά αδελφική συμπάθεια. Οι χαρακτήρες τους, ή καρδιές τους, ή σκέψεις τους μοιάσανε πολύ. Ο Λώρης ήξερε να της μιλήει έτσι, ώστε να μη την πληγώνει. Καθόταν πολλές ώρες μαζί του, χωρίς να κουράζεται, χωρίς να νοσάη την άνάγκη να τρέξει και να τρυπώση στην κωμωδία της.

Έιχε μαζέψει όλα τά μικροτάγματα που άνιχαν στη Λίνα, από την παιδική της κοίτλια ως τις χτένες των μαλλιών της, τά γάντια της και τά φορημάτά της κι' ειχε φτιάσει ένα ειδος μουσειούμ σ' ένα μικρό κ' άπόμερο κωμωμάριο στο σπίτι.

Στό κωμωμάριο αυτό κλεινόταν όρες κι' όρες και μιλούσε με τ' άντιστοιχούμενα που άνιχαν στην αδελφή της, με τά μικροτάγματα που ή Λίνα άγαπούσε.

Μιλούσε με τ' άγνηκα αυτά πράγματα για κείνη που δεν ήπρηξε πια, πούς έλεγε τους πόλους της καρδιάς της, τους έμπιστευότανε τους μουσικούς της καμύθους, τάβριχε με τά δάκρυά της.

Πόσα δεν της έλεγε καθημερινώς, πόσο δεν την παρακαλούσε!...

— Άδελφούλα μου, συχώρεσε με!... Άν ήξερες πόσο ύποσέφορο, μικρή μου Λίνα!... Άν δεν ήταν ή μαμά, Λίνα, θ' άρτανα τη ζωή αυτή, τη μαύρη και πρόστυχη, για νάρθω να σε συναντήσω... Μά δεν θ' άργησω, μικρούλα μου... Άδικοκατωμένη μου αδελφούλα, περιμένε με... περιμένε με...

Η κυρία Λιναρδη, λησιμονώντας τόν πόνο τό δικό της, προσάφθηκε με κάθε τρόπο, να κίονη τη Λίτσα να ξεχάση και να πάην να ζή την άχαρη και θλιβερή ζωή που ζούσε. Πόσα δεν της έλεγε καθημερινώς, τόσο δεν την παρακαλούσε. Μά ή Λίτσα ήταν άμετάπειστη. Δέν αισθανόταν άλλωστε κανένα πόθο για τίς χαρές της ζωής. Κι' ό μόνος άνθρωπος πουβίλεσε, άπ' όσους πηγαυαν σ' αυτή, ήταν ό Λώρης.

Γιά τό Λώρη έννοιωσε μιά ξεχωριστή, μιά αδελφική συμπάθεια. Οι χαρακτήρες τους, ή καρδιές τους, ή σκέψεις τους μοιάσανε πολύ. Ο Λώρης ήξερε να της μιλήει έτσι, ώστε να μη την πληγώνει. Καθόταν πολλές ώρες μαζί του, χωρίς να κουράζεται, χωρίς να νοσάη την άνάγκη να τρέξει και να τρυπώση στην κωμωδία της.

Έιχε μαζέψει όλα τά μικροτάγματα που άνιχαν στη Λίνα, από την παιδική της κοίτλια ως τις χτένες των μαλλιών της, τά γάντια της και τά φορημάτά της κι' ειχε φτιάσει ένα ειδος μουσειούμ σ' ένα μικρό κ' άπόμερο κωμωμάριο στο σπίτι.

Στό κωμωμάριο αυτό κλεινόταν όρες κι' όρες και μιλούσε με τ' άντιστοιχούμενα που άνιχαν στην αδελφή της, με τά μικροτάγματα που ή Λίνα άγαπούσε.

Μιλούσε με τ' άγνηκα αυτά πράγματα για κείνη που δεν ήπρηξε πια, πούς έλεγε τους πόλους της καρδιάς της, τους έμπιστευότανε τους μουσικούς της καμύθους, τάβριχε με τά δάκρυά της.

— Άδελφούλα μου, συχώρεσε με!... Άν ήξερες πόσο ύποσέφορο, μικρή μου Λίνα!... Άν δεν ήταν ή μαμά, Λίνα, θ' άρτανα τη ζωή αυτή, τη μαύρη και πρόστυχη, για νάρθω να σε συναντήσω... Μά δεν θ' άργησω, μικρούλα μου... Άδικοκατωμένη μου αδελφούλα, περιμένε με... περιμένε με...

Η κυρία Λιναρδη, λησιμονώντας τόν πόνο τό δικό της, προσάφθηκε με κάθε τρόπο, να κίονη τη Λίτσα να ξεχάση και να πάην να ζή την άχαρη και θλιβερή ζωή που ζούσε. Πόσα δεν της έλεγε καθημερινώς, τόσο δεν την παρακαλούσε. Μά ή Λίτσα ήταν άμετάπειστη. Δέν αισθανόταν άλλωστε κανένα πόθο για τίς χαρές της ζωής. Κι' ό μόνος άνθρωπος πουβίλεσε, άπ' όσους πηγαυαν σ' αυτή, ήταν ό Λώρης.

Γιά τό Λώρη έννοιωσε μιά ξεχωριστή, μιά αδελφική συμπάθεια. Οι χαρακτήρες τους, ή καρδιές τους, ή σκέψεις τους μοιάσανε πολύ. Ο Λώρης ήξερε να της μιλήει έτσι, ώστε να μη την πληγώνει. Καθόταν πολλές ώρες μαζί του, χωρίς να κουράζεται, χωρίς να νοσάη την άνάγκη να τρέξει και να τρυπώση στην κωμωδία της.

Έιχε μαζέψει όλα τά μικροτάγματα που άνιχαν στη Λίνα, από την παιδική της κοίτλια ως τις χτένες των μαλλιών της, τά γάντια της και τά φορημάτά της κι' ειχε φτιάσει ένα ειδος μουσειούμ σ' ένα μικρό κ' άπόμερο κωμωμάριο στο σπίτι.

Στό κωμωμάριο αυτό κλεινόταν όρες κι' όρες και μιλούσε με τ' άντιστοιχούμενα που άνιχαν στην αδελφή της, με τά μικροτάγματα που ή Λίνα άγαπούσε.

(Ακολουθεί)

Πόσα δεν της έλεγε καθημερινώς, πόσο δεν την παρακαλούσε!...